

I sosiale systemer der det eksisterer problemer vil det ofte være kjennetegn eller symptomer på disse. Symptomene kan være redusert trivsel, frustrasjon, bråk, opplevelse av tilkortkomning, vandring, kjeftbruk, slåssing, forseintkomning m.m.

En systemforståelse av slike fenomen innebærer å kartlegge, analysere og beskrive faktorene som eksisterer *omkring* disse symptomene, dvs. mulige *faktorer som bidrar til å opprettholde atferden*.

Det er altså ikke symptomene som er av størst interesse, men de situasjonene og sammenhengene der symptomene framstår.

En symptombærer er en aktør som på
klassesystemets vegne bærer fram symptomer på
ubalanse i det sosiale systemet.

Naturligvis er det komplisert og utfordrende å
analysere seg fram til den eller de mest
oppretholdende faktorene til et gitt problem.

Systemiske prosesser lar seg jo ikke lineært forklare
og dessuten kan en del oppretholdende faktorer
være utfordrende å tørre og ta tak i.

I et systemperspektiv må en elev alltid betraktes som en del av klassesystemet, uavhengig om det foreligger en diagnose.

Når kun en elev er symptombærer, er det fort gjort å tillegge denne eleven ansvaret for problemer som oppstår i klassen. Slik kan en lærer fort forsterke ubalanse i systemet ved for sterk fokusering på symptomene som uttrykkes

Erfaring viser at når symptomene gis for sterk oppmerksomhet, øker faren for at symptomene tiltar eller befester seg.

Sagt på en annen måte:

Symptombehandling alene gir liten effekt i forhold til de grunnleggende problemene og kan heller forsterke problemene enn å redusere dem.